

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

Comentaris a uns articles del senyor Ventosa i Calvell

«La Veu de Catalunya» acaba de publicar una sèrie d'articles del ex-ministre de Finances senyor Ventosa i Calvell, sobre «La crisi econòmica mundial». Dies enrera mentre feiem el comentari d'uns articles sobre el mateix tema del senyor Cambó, varem enterar-nos de que el seu col·lega tenia el propòsit d'emetre públicament per mitjà també de «La Veu», la seva opinió sobre un tema tan palpitant d'actualitat. D'haver-los conegut aleshores, els hauriem també comentat juntament amb el senyor Cambó, però tot just aleshores els anunciaven i decidirem fer-ho de moment amb el que ja coneixíem del seu company. No cal dir l'atenció i amb quin interès hem llegit els esmentats articles que anem a comentar i que dels quals n'hem desentranat conseqüències interessants. Exposa l'articulista com a causes fonamentals de la crisi actual les següents: Primera: desequilibri o desproporció entre la producció i el consum, ço és, un excés de producció a l'ensem que una minva en la capacitat de consum. Segona: els deutes de la guerra. A continuació assenyala com a causes complementaries d'aggravació, els errors econòmics comesos per diversos països; la mala distribució de l'or i la desconfiança com a factor psicològic d'agreuament.

Nosaltres no neguem aquestes causes; ans al contrari, ens hi ratifiquem; però heus aci la gran conseqüència que en deduím: la causa de la crisi ha estat l'error del sistema capitalista; l'egoïsme del Capital. Arguments que adduíem en la nostra afirmació, aquí els tenim:

A què és degut tal desproporció entre la producció i el consum? La Gran Guerra produí un descapdellament de l'equilibri econòmic del món i una volta finida, tots els esforços s'han encaminat a aconseguir novament l'equilibri perdut; mes la situació misera i deplorable en que quedaren alguns Estats, no els hi fou possible de moment recuperar la posició d'abans en l'esfera del comerç internacional, donant lloc a que altres països de potencialitat econòmica més sana els hi hagin arrebatat llur antiga posició. Per exemple: Rússia i els països de la Conca del Mar Negre, eren abans de la Guerra països d'economia essencialment agrícola; eren els graners de Europa. Una volta finida hagueren de refer-se del descapdellament que sofriren i mentre tenia lloc la convalescència, Canadà, Estats Units, Austràlia i Argentina, estimulats per la demanda

augmentaren i intensificaren la producció de cereals per exportar-los a Europa. I quan transcorreguts alguns anys han intentat assolir la posició d'abans, s'han trobat que n'hi havien uns altres que els hi havien passat al davant. Resultat? Una gran oferta de cereals, un excés de producció dels mateixos, que ha motivat l'esfondrada ràpida de llurs preus a límits inferiors del cost de producció. Aquesta crisi agrícola ha disminuït la capacitat de consum de milers d'obers del camp que han vist reduïts llurs ingressos per no poder donar sortida a les collites a un preu remunerador. I com que avui dia en la vida moderna cada esfera de la producció no es pot concebir aïllada sinó que es desenrotlla en una relació de dependència amb les demés, ha succeït que la crisi agrícola ha trascendit a l'esfera industrial, a l'esfera de la Banca i de la Borsa i en l'esfera del Comerç. Per altra banda, el ritme accelerat de la maquinària, el procés excessiu de la racionalització de les indústries i el mal ús del crèdit, estimularen una producció industrial artificial que no responia a les necessitats del consum. Els «stoks» no tenien sortida i estallà la crisi total. (Sobre aquest punt el lector podrà informar-se en un article que publicarem en aquestes mateixes columnes el dia 25 d'Octubre passat).

La causa de la crisi present que al·leguen els economistes —la desproporció entre la producció i el consum— és efecte d'una altra causa més llunyana: la Guerra. Mes, el culpable d'aquesta qui fou? Els interessos econòmics; l'egoïsme imperialista dels diversos Estats; la lluita entre si mateix del Capital. I ja tenim per aquest cantó l'arrel més profund causant de la crisi: l'error del Capital.

Quant a la segona causa fonamental de la crisi que exposa el senyor Ventosa —els deutes de la guerra— no es res més que una conseqüència de la Guerra; de no haver tingut lloc aquesta, no existirien avui deutes d'aital denominació. (Sobre aquest punt el lector podrà informar-se en els nostres articles dels dies 1 i 8 de Novembre passat).

I ara passem a examinar les causes complementaries d'aggravació de la crisi —errors econòmics; mala distribució de l'or i desconfiança—. En què consisteixen els errors econòmics? Heus aci ço que ens diu molt acertadament el senyor Ventosa: «En primer terme, als Estats Units. D'ençà de l'acabament de la guerra fins que va

estallar la crisi en 1929, hom va estimular artificialment la producció amb tota mena d'artificis, sobre tot amb el descapdellament enorme de les vendes a terminis.....»

«Aquest sistema de les vendes a terminis, que als Estats Units va atènyer una extensió monstruosa, ha tingut com a conseqüència a part d'aquesta acció destructora de l'estalvi, fer creixer artificialment la producció.....»

Després més avall explica com a errors econòmics; la forma en què Alemanya ha enfocat el pagament dels seus deutes de guerra de conformitat amb el Pla Young i la precipitació d'Anglaterra en fer un conveni amb els Estats Units per anticipar els seus deutes de guerra envers aquests que han donat lloc a una càrrega enorme del seu pressupost. I finalment, l'obsessió anglesa de revaloritzar totalment la lliura a l'any 1925. Més tots aquests errors, que són sinó un egoïsme de l'economia capitalista?

L'altre causa complementària —la mala distribució de l'or— és deguda principalment al pagament en or de les anualitats de guerra que ha motivat que França i Estats Units reuneixin juntes més dels tres quints del «stock» mundial i que roman improductiu en les respectives caves dels Bancs Nacionals d'Emissió. Es un altre argument que confirma la nostra afirmació, car si es té en compte que la mala distribució de l'or és conseqüència dels deutes de la guerra i aquests ho són de la Guerra, arribarem a la conclusió final: error del Capital.

Per últim —la desconfiança— heus aci la realitat dels fets: Una particularitat de l'actual crisi és la de què els preus a la menuda —el cost de la vida— en els països on sofreixen més agudament la crisi, han sofert una petita reducció, i en canvi, els preus a l'engròs —els de la Producció— s'han esfonsat. Això motiva que l'empresari —el Capital— es vegi obligat a pagar al treballador un salari que li permeti cubrir les seves necessitats i vendre en canvi els productes elaborats a uns preus baixíssims per sota del cost de producció. Més aquests prefereixen abans que arruïnar-se tancar les fàbriques quedant al carrer una multitud d'obers sense feina que passen a engruixir la càrrega dels pressupostos de l'Estat, de la Província i del Municipi. Heus aci ço en què consisteix la **desconfiança!** (El senyor Cambó en diu **pànic**).

Per altra banda, com és possible que reneixi la confiança si en lloc de buscar una fórmula benèfica per a tots, continuen els Estats acorçant-se de barreres duaneres? Mentre escrivim aquest article, ens enterem d'una reforma d'alça en les tarifes duaneres angleses. Hom tem les represalies..... I després ens parlaran del Desarmament!

PERE FALGÀ VIVES

als infants que van pels carrers fets uns perdularis, és una obra sempre meritòria. Els veïns de la nostra ciutat que ajudessin amb la petita quantitat esmentada, podrien i haurien d'estar orgullosos de donar per a cultura un tribut que ja han satisfet. Ara, que la quantitat esmentada no serà pas suficient per sufragar aquella necessitat, segons l'informe fet pel dit conseller, però la quantitat amb què l'Estat subvenciona la creació d'edificis destinats a escoles també ajudaria a engruixir la quantitat necessària. Però amb tot i això, encara mancava una forta quantitat.

Hi ha diversos granollerins que degut a llur estat força esplendent per llur indústria o per llurs ocupacions, viuen fora de Granollers, i a aquests ens dirigim principalment. Ells també podrien ajudar amb llur munificència, a la tasca que pre-

ten realitzar el nostre Ajuntament; si ells es desprenguessin d'una quantitat, farien un gran bé a aquells fillets de Granollers que, per abandó d'un sector polític, no poden anar a l'Escola; amb l'amor que alguns d'ells diuen que professen a les nostres coses, no hi ha res tan oportú com fer una obra de caritat contribuint a ensenyar el que no sap. No solament es compleix fent de mestre, sinó també ajudant i fent factible l'ensenyança.»

EL NOSTRE AMIC DOMÈNEC COLOMER
ENS PREGA LA PUBLICACIÓ DE LA PRESENT
LLETRE DIRIGIDA AL SR. AMADOR GARRELL,
DIRECTOR DE «LA GRALLA».

Distingit amic: En l'edició de diumenge passat publicaveu a «La Gralla» una nota segons la qual havia jo deixat de formar

part de la Redacció d'«Acció» per què des de les planes d'aquesta, alguns companys atacaven el vostre periòdic.

Per bé que no donaveu la notícia com a cosa certa, he cregut convenient, per una major intel·ligència, informar-vos de la meua més absoluta conformitat en totes aquelles apreciacions de caràcter purament polític que es publicaren a «Acció» referent al vostre periòdic.

La posició de «La Gralla» enfront d'alguns problemes cabdals per a Granollers, els quals suposo no cal esmentar, no pot merèixer de cap manera la meua conformitat, ni de ningú que tingui la suficient virtut de saber mirar, lliure de tot prejudici personalista.

Per això he subscrit tots els atacs polítics; els personals, el mateix que vos no